

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 196/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tpo/6/2025 z 27. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. marca 2026 bez právneho zastúpenia namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tpo/6/2025 z 27. marca 2025. Domáha sa zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 32Tp/37/2025 z 23. februára 2025, vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a prípadne nariadenia jeho bezodkladného prepustenia na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že mestský súd vzal sťažovateľa do väzby uznesením z 23. februára 2025. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením krajského súdu z 27. marca 2025.

3. Sťažovateľ sa domnieval, že ak súdy odkázali na jeho nestabilný životný štýl, predošlé odsúdenie, užívanie návykových látok a absenciu legálneho zamestnania, išlo z ich strany iba o všeobecné a abstraktné dôvody bez uvedenia konkrétneho správania, ktoré by na jeho strane odôvodňovalo obavu z úteku alebo pokračovania v trestnej činnosti. Okrem toho sťažovateľ namietal, že 20. februára 2025 (t. j. ešte pred tým, ako bol prvostupňovým súdom vzatý do väzby, pozn.) bola v predmetnom trestnom stíhaní zmenená právna kvalifikácia skutku z prečinu podvodu

na zločin lúpeže. Sťažovateľ tvrdil, že pretože nebol pri tejto príležitosti znova vypočutý, nemohol sa plnohodnotne brániť, a preto bolo porušené jeho právo na obhajobu. Sťažovateľ namietal aj okolnosť, že v čase, keď bol vzatý do väzby, bolo jeho obvinenie založené iba na výpovedi poškodeného, čo považoval z dôkazného hľadiska za nedostatočné. Ďalšou námietkou sťažovateľa bola okolnosť, že krajský súd v napadnutom uznesení opravil prvostupňové rozhodnutie o jeho vzatí do väzby vo vzťahu k začiatku plynutia väzby (17.00 h namiesto 19.00 h), pričom podľa sťažovateľa je takáto oprava v rozpore s čl. 17 ods. 2 ústavy. Napokon sťažovateľ tvrdil, že súdy v jeho prípade nedostatočne zohľadnili alternatívy k väzbe, hoci má trvalý pobyt a maloletú dcéru.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, v zásade obsahuje všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

6. Ústavný súd konštatuje, že podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

7. Nedodržanie tejto dvojmesačnej zákonnej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje

zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, resp. z novších rozhodnutí I. ÚS 343/2016, I. ÚS 351/2019).

8. Zo samotnej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ ňou napáda rozhodnutie vydané približne rok pred podaním jeho ústavnej sťažnosti. Ústavný súd si preto v informačnej kancelárii mestského súdu overil časové súvislosti a zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2025. Navyše samotný spisový materiál týkajúci sa rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby (32Tp/37/2025) je od 8. apríla 2025 uložený v archíve mestského súdu. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj sťažovateľ nebol oboznámený s napadnutým uznesením 27. marca 2025, muselo mu byť doručené najneskôr do 8. apríla 2025, čím prípadná lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynula najneskôr 8. júna 2025. Ak sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 9. marca 2026, podal ju teda celkom zjavne po zákonnej lehote na podanie ústavnej sťažnosti.

9. Napokon ústavný súd ešte podotýka, že aj keď v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentovali viaceré zákonné náležitosti (sťažovateľ nepripojil napadnuté rozhodnutie, nebol právne zastúpený a ani nežiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta), ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie týchto nedostatkov, lebo bolo zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola oneskorene podaná a ako taká musela byť aj odmietnutá.

10. Vzhľadom na už uvedené musel ústavný súd odmietnuť aj túto ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu